

rekursním vztahuje se podle uvedeného § 52 také na dlužníkovy. spoludlužníky, a vzhledem na ustanovení druhého odstavce § 53 vyr. ř. na ony osoby, které před zahájením vyrovnání zaručily se podle § 1346 obč. zák. dlužníkovým věřitelům za jeho dluhy a které jsou uvedeny v § 17 vyr. ř., nikoli však na osoby, které při vyrovnávacím jednání zaručily se věřitelům za zaplacení vyrovnacích částek, dlužníkem věřitelům nabídnutých. Oni dřív uvedení »rukojmí dlužníkovi« mají vzhledem na druhý odstavec § 156 konk. ř. zájem na tom, aby věřitelé, krytí pohledávkami, příslušejícími těmto věřitelům proti nim jako rukojmím dle § 1346 obč. zák., nehlasovali při vyrovnávacím jednání pro nepoměrně nízkou kvotu vyrovnací, neb aby dokonce nesvolili ku poskytnutí zvláštních výhod některému jinému věřiteli; proto bylo jim v § 52 vyr. ř. výslovně vyhrazeno právo rekursní proti potvrzení vyrovnání. Na toto rekursní právo nemá nároku osoba, která před zahájením vyrovnání nebyla rukojmím dlužníkovým ve smyslu § 1346 obč. zák., nýbrž při vyrovnávacím jednání zaručila se věřitelům za zaplacení vyrovnací kvoty a souhlasila s vyrovnáním; takovouto osobou však jest firma banka A., pročež tato firma neměla práva rekursního proti potvrzení vyrovnání, s firmou J. uzavřeného, nejsou účastníci, s vyrovnáním tímto nesouhlasivší, ve smyslu počátečních slov § 52 vyr. ř. Soud rekursní tedy právem odmítl její rekurs jako nepřipustný, v důsledku toho sluší její dovolací rekurs prohlásiti nedůvodným, pročež nebylo mu vyhověno, aniž byl zřetel vzat na vývody jeho, týkající se věci samé, neboť těmito nelze se vůbec zabývatí.

Čís. 1823.

Zákon ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n., o školách národních.

»Přiměřenou náhradou« jest rozuměti pouze přiměřenou činži za užívání místností, zabraných k účelům školním; vyloučen jest nárok na náhradu další škody.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R I 323/22.)

K žádosti Anny R-ové určil **o k r e s n í s o u d** přiměřenou náhradu za postoupení taneční síně k účelům školním. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Stížnost není opodstatněna. Jest nepochybně, že Anně R-ové přísluší za postoupení taneční síně přiměřená náhrada ve smyslu ustanovení čl. 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n.; zákon ustanovuje, že má stát i země právo, by se zabezpečilo umístění škol veřejných a bydlení jejich správců (řiditelů a učitelů), získati místnosti pro školu za přiměřenou náhradu nájemní; každý vlastník reality jest povinen místnosti pro tyto účely propůjčiti, není-li tím ohroženo jeho vlastní bydlení nebo jeho vlastní živnost. Stěžovatelka žádá náhradu úplnou, která jí však nepřísluší, poněvadž zákon mluví pouze o náhradě přiměřené; že by byla náhrada plná totožnou s náhradou přiměřenou, není správné, poněvadž zákon občanský také rozeznává mezi náhradou plnou a náhradou přiměřenou, na příklad v § 365 obč. zák. »angemessene Schadloshaltung« a v § 1324 obč. zák. »volle Genugtuung« a »eigentliche Schadloshaltung«. Jest tedy v každém případě uvažovati, jakou náhradu jest poskytnouti. Vzhledem k tomu, že zde nejde o škodu, způsobenou ze zlého

úmyslu aneb z hrubé nedbalosti, nýbrž o náhradu škody způsobené Anně R-ové ze závažných důvodů veřejnosti a obecného dobra, nemá Anna R-ová jiného nároku, nežli nároku na náhradu přiměřenou, jež jí byla přiknuta napadeným usnesením.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze přisvědčiti mínění dovolací stížnosti, že stěžovatelce přísluší podle § 365 obč. zák. a § 4 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. úplná náhrada za veškerou újmu, kterou trpí zabráním místností na své živnosti a svém výdělku. Z předpisů zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. platí zde dle posledního odstavce § 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n. ve znění upraveném zákonem ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n., jen §§ 22 a násl. o tom, jak jest náhradu vyšetřiti, nikoliv však §§ 4 a násl. o předmětu a rozsahu odškodnění, ponevadž o tom, co jest nahraditi vlastníku, jehož místnosti byly zabráný pro účely školní, obsahuje § 7 zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n. zvláštní předpis. Dle tohoto předpisu obdrží vlastník pouze přiměřenou náhradu nájemní, čímž nelze nic jiného rozuměti než přiměřenou činži za užívání zabraných místností. Tím jest vyloučen nárok na další škodu, zejména nárok na škodu, kterou vlastník trpí tím, že přiměřené nájemné jest menší než užitek, který vlastník ze zabraných místností měl, používaje jich pro svou vlastní živnost. Ku škodě, kterou by způsobilo zabrání místností vlastníku na jeho živnosti, přihlíží zákon jen potud, že prohlašuje zabrání nepřipustným, byla-li by jím vlastníkova živnost ohrožena. K újmám, jež nesahají tak daleko, nelze dle zákona hleděti. Stížnost netvrdí, že náhrada, kterou nižší soudy přisoudily stěžovatelce za zabrané místnosti, jest menší, než by činila přiměřená činže, nýbrž brojí proti usnesení nižších soudů jen proto, že jí nebyl přisouzen celý výdělek, který jí zabráním místností uchází. Jelikož na náhradu tohoto výdělku nároku nemá, není stížnost odůvodněna a nebylo jí proto vyhověno.

Čís. 1824.

Ku podrobení se rozhodčímu soudu vídeňské bursy nestačí, že uzávěrné listy obsahují příslušnou doložku, nýbrž tato doložka musí být výronem srovnalé, výslovně prohlášené neb aspoň předpokládané vůle stran.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R I 864/22.)

Proti žalobě, vznesené z obchodu u tuzemského soudu, namítl žalovaný nepřislušnost soudu, ježto dle doložky na uzávěrném listě podrobily se strany příslušnosti rozhodčího soudu vídeňské bursy. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. Důvody: Prvý soud zjistil, že se mezi stranami pokud se týče jednajícími za ně zástupci při smlouvě vůbec nemluvilo o tom, že se podrobují rozhodčímu soudu vůbec, tím méně pak rozhodčímu soudu cizozemské bursy. Úmluva taková mohla ovšem mezi stranami, ježto jsou protokolovanými obchodníky, uzavřena býti přijetím